

Переді мною автоматично ввімкнулося світло. Великі квадратні світильники, розташовані у шаховому порядку на плитковій стелі, тягнулися в темряву довгого коридору, де ще не спрацювали датчики руху. Я зачекала, даючи очам звикнути до сліпучого світла.

Світло — це палиця на два кінці. З одного боку, ніщо так не привертає увагу охоронця, як екран, що спалахує, мов різдвяна ялинка, а з іншого, увімкнене світло дає можливість, упевнено простуючи територією, вдавати, що нічого підозрілого не відбувається. Натомість, скрадаючись у темряві з ліхтариком, одразу одягай смугасту футболку з принтом «Вломники».

Глянула на годинник: 22:20. Я була у своєму «офісному» одязі: чорні штани, схожі на костюмні, але насправді більш еластичні й легкі, темно-синю блузку й чорний блейзер з лінійки готового одягу *Gap*. На ногах — чорні «конверси», а через плече — сірий рюкзак *Fjällräven*.

Не пасувало до загального образу тільки моє волосся, яке я цього місяця пофарбувала у флуоресцентний червоний колір, безнадійно далекий від натурального рудого. Воно вибилося з консервативного стилю тутешньої компанії — страхової групи *Arden Alliance*. Гейб пропонував надіти перуку, але перуки завжди викликають підозру. До того ж я цілком вжилася у свою роль. Джен — я вирішила, що мою героїню звати Джен, — працювала у відділі обслуговування клієнтів, але досі зберігала теплі спогади про свій академічний рік після університету і все ще вважала себе крутою. Сподіваючись на підвищення, Джен стала статечнішою, але її волосся залишалося останнім відблиском особистості, яку вона ще не остаточно втратила, працюючи в офісі з дев'ятої до п'ятої. Волосся, а також густо підведені очі й тату на лопатці «Встромляй гострим кінцем».

Утім, підведені очі — це моє особисте: я не почувуюся цілком одягненою без завершальних штрихів тушшю *Nyx Epic Ink*. А от університетський диплом — фікція. Так само, як і тату. Я не настільки захоплююся «Грою престолів», щоб набити собі фразу із серіалу, хоча визнаю: якби такі захоплювалася, то Ар'я була б моєю улюбленицею.

Джен засиділася за роботою до пізньої години, а тепер поспішала додому на вікенд. Тому, власне, була у зручних кедах. Офісні черевички на підборах вона закинула в наплічник. Саме на цьому розвалювалася моя легенда. Джен могла мати у своєму наплічнику змінне взуття, однак мій був напханий інструментами для злому та комп'ютерним обладнанням, на яке Гейб завантажив сумнівне програмне забезпечення з даркнету.

Я йшла коридором, м'яко ступаючи по килиму й показуючи всім своїм виглядом, що я тут не чужа. По обидва боки тяглися двері порожніх офісів, подекуди світилися в темряві світлодіоди невимкнених на вихідні комп'ютерів.

У ніші гіпнотично блимав ксерокс. Я зупинилася перед ним і роззирнулася. Коридор позаду мене був освітлений, але за рогом попереду було темно, там датчики руху ще не зреагували на мене. Це на краще — світло могло б насторожити охорону. Та оскільки світло — палиця на два кінці, мене воно теж застерегло б. Ззаду охоронці не могли наскочити, бо коридор з того боку закінчувався глухим кутом, а якби вони спробували наблизитися спереду, то спалах світла вчасно попередив би мене про небезпеку, і я повернула б назад або сховалася в одному з офісів.

Гейб, напевне, хотів би, щоб я одразу шукала серверну кімнату, але я зараз побачила шанс, з якого гріх було не скористатися. За копіювальним апаратом я знайшла — як і передбачала — клубок дротів і два LAN-порти для під'єднання пристроїв до внутрішньої мережі. До одного з них був під'єд-

наний ксерокс. Другий був вільний. Серце мені калатало, я озирнулася на коридор, а тоді витягла з наплічника один з мінікомп'ютерів *Raspberry Pi*, менший за книжку кишенькового формату.

Я заховала його за копіювальним апаратом, серед аркушів, що повипадали з лотка для подачі паперу, ввімкнула мінібук у розетку та під'єднала його до вільного порту. Через кілька секунд у моєму навушнику *Bluetooth* зашурхотіло, і глибокий голос мого чоловіка пролунав напрочуд інтимно на тлі цілковитої тиші, що панувала довкола.

— Вітаю, люба... твій міні щойно під'єднався до локальної мережі. Як посувається справа?

— Норм, — відповіла я дуже тихо. — Намагаюся зорієнтуватися.

Я замаскувала міні, накидавши на нього бракованих ксерокопій, тоді взяла рюкзак на плечі й рушила далі по коридору, завернула за ріг.

— А як твої справи?

— Ну, ти знаєш, — сухо відказав Гейб. — Граю в «Дарк соулз» на приставці. Я мало що можу зробити, доки ти не проведеш мене в серверну.

Я усміхнулася, хоча в його словах було більше сарказму, ніж гумору. Звісно, він не грав на плейстейшн — я надто добре його знала. Гейб сидів, згорблений, перед монітором і напружено відстежував моє просування за кресленням — планом будівлі, що ми здобули з інженерного відділу. Він активно долучиться до роботи, коли я потраплю в серверну кімнату. І йому завжди найтяжче було просто сидіти і слухати, не маючи змоги допомогти, якщо у мене виникали проблеми.

— Де ти? — запитав він.

— У коридорі, що тягнеться зі сходу на захід від пожежних дверей. Ця будівля, знаєш... О, нехай тобі!.. — я зупинилась як укопана.

— Що там? — злегка насторожився Гейб («Нехай тобі» — не той вислів, що вихопився б у мене, якби я нашттовхнулася на охоронця. То було б щось міцніше).

— Попереду захищені двері. Вони позначені на плані?

— Ні, — похмуро відповів Гейб. — Мабуть, план не оновили після реконструкції.

Я чула, як його пальці забігали по клавіатурі.

— Зачекай, я намагаюся увійти в систему безпеки через твій міні. Що конкретно ти бачиш із захисту?

— Інфрачервоний датчик.

Я подивилася на овальний червоний вогник, що блимав над дверима. Поки що я перебувала поза зоною його досяжності.

— Тоді зачекай, датчик може увімкнути тривогу.

— Угу... он як, — пробурмотіла я.

Звісно, я розуміла, що може спрацювати тривога. Самі двері мене мало бентежили — ми з Гейбом завиграшки підламували будь-які. Але інфрачервоний датчик зазвичай означав детектор руху, а його активація в неробочий час привернула б увагу охорони. Проте відчинені пожежні двері перед тим нічого не активували, і це було добрим знаком. Я підступила ближче.

— Джек! — озвався Гейб, і його пальці перестали клацати по клавішах. — Джекі, люба, поговори зі мною. Що ти там робиш? Нам не потрібен іще один *Zanatech*.

Zanatech. Тьху. Не проти ночі згадати: *собаки*. Не маю нічого проти домашніх улюбленців, але я ненавиджу собак-охоронців. Вони здатні завдати болю. І вони вміють бігати. Швидко.

Знехтувавши застереження і затамувавши подих, я зробила ще один крок.

Датчик засвітився, реагуючи на мою присутність, і я заплющила очі, готуючись до сирени й тупотіння ніг... але замість цього просто плавно відчинилися двері.

— Джекі, — наполегливіше повторив Гейб, почувши мое полегшене зітхання. — Що зараз відбулося?

— Нічого. Двері відчинилися. Сподіваюся, сигналізація не спрацювала.

Я відчувала, що Гейб зціпив зуби, утримуючись від того, щоб сказати мені... я знала що.

Він хотів, щоб я зачекала, доки він знайде через міні в системі безпеки та з'ясує, чи двері під сигналізацією. Але це могло забрати не одну годину, а в нашій роботі бездіяльне очікування — зайвий ризик. Тому іноді мусиш діяти навмання.

Зрештою, ми обоє знали, що за цим «навмання» стоїть інтуїція, вигострена роками досвіду.

— Отже, ти «сподіваєшся», — процідив він нарешті, і я посміхнулася поблажливо.

Я могла дозволити собі поблажливість. Якби пролунала сирена або, що гірше, валування собак, а Гейб кричав би: «Я ж тобі казав!» — було б мені не до смішків. Проте видатною рисою Гейба було те, що він не заціклювався на помилках.

— Де ти зараз? У холі, перед ліфтом? — запитав Гейб, і я зрозуміла, що він уже перейшов до наступного завдання.

— Так, — роззирнулася я довкола; в холі стояли висока юка та футуристичне металеве крісло. — Звідси відходять три коридори, що... — я глянула на електронне табло над дверима ліфта. — Овва, чотирнадцять поверхів. Ми знаємо, на якому серверна кімната?

— Стривай, — почула я знов гарячкове клацання клавіш. — Схоже, відділ IT на п'ятому, тож почнемо звідти. Ти на якому зараз? На першому?

— Хіба я знаю? — вчергове роззирнулася я. — Паркінг був дворівневий.

Довжелезний список коло дверей ліфта містив перелік відділів та офісів на різних поверхах. Я, очевидно, перебувала на

першому. А на чотири рядки вище було вказано: «5-IT і Відділ кадрів». Беззаперечне свідчення компетенції Гейба.

Я швидко сфоткала вказівник на телефон і відправила йому світлину з підписом «Елементарно, Голмсе». Його сміх у навушнику засвідчив, що Гейб отримав повідомлення.

— Що я можу сказати... ми, технарі, звикли до того, що люди звертаються до нас із проблемами, які мали б розв'язувати самі.

— Іди в дупу, Голмсе, — відказала я приязно.

— О, я саме думаю про одну, доволі симпатичну, — захотів він і від його тону в мене потеплішало внизу живота. — Ця дупка буде вдома за годину або дві. Якщо ворухитиметься трохи енергійніше.

Я мимоволі усміхнулася, проте відповіла максимально суворо:

— Вона додому взагалі не повернеться, якщо ти замість роботи думатимеш про дупки.

Я подивилася на панель ліфта. Вона була з технологічним захистом: прикладаєш картку, а тоді обираєш поверх.

— У ліфті є зчитувач карток, тож я припускаю, на решту поверхів допуск за електронним ключем.

— Боюсь, я не зможу його обійти, крихітко, доки ти не проведеш мене у серверну. Тому шукай сходи, скелелазко.

Драматично зітхнувши, я обвела поглядом хол у пошуках пожежного виходу. В дальньому кутку побачила двері з відповідною табличкою. Перш ніж скористатися ними, я кинула флешку USB перед дверима ліфта. Гейб дав мені кілька таких накопичувачів, заражених троянською програмою, яку він сам розробив. Якщо нам пощастить, у понеділок хто-небудь підбере флешку та під'єднає до свого комп'ютера, щоб знайти власника. Ця наївна особа знайде там низку звичайних документів у форматі *Word*, а тим часом хитрий маленький код

вбудується в жорсткий диск і, встановивши зв'язок з материнською платою, дозволить читати й писати на комп'ютері, поки той під'єднаний до інтернету.

Діставшись п'ятого поверху, я «загубила» ще одну таку флешку, а потім торкнулася гарнітури.

— Ви перебуваєте у невеликому вестибюлі, — мовила я, імітуючи голос робота. — Звідси коридори ведуть на північ, схід і захід. На південь від вас ліфт. Удалині — висока, блискуча біла вежа. Ні, стривайте, це вже — з «Печерної пригоди»*.

— Скинь там USB-накопичувач, — звелів Гейб.

— Некоректна команда, — засміялась я. — Це по-перше. А по-друге, я це вже зробила. Ти б знав про це, якби спромігся зламати систему відеоспостереження. То який з коридорів?

Я дивилася на три однаковісінькі понурі коридори й прислухалася до клацання мишки Гейба, який намагався розібратися в їхньому розташуванні за планом.

— Ти підійнялася пожежними сходами, і тепер ліфт «С» у тебе позаду, правильно? — запитав він.

— Так. Принаймні якщо це саме ліфт «С». Ліворуч від мене — двері з табличкою «Відділ кадрів», якщо це тобі допоможе.

— Мені це допомогло. Тобі треба йти коридором, що просто перед тобою.

Я підвела великий палець угору, а тоді згадала, що Гейб мене ще не бачить, і рушила до скляних дверей, що були переді мною. Цього разу двері не відчинилися автоматично.

— Гаразд, ми знову маємо захищені двері, і я не з того боку. Тут є зчитувач карток. Що далі, інспекторе Гаджете?

— Там десь можна ввести код?

* «Печерна пригода» (*Colossal Cave Adventure*, або *Advent*) — текстова відеогра-квест 1976 р., в якій гравець досліджує систему печер у пошуках скарбів (*тут і далі, де не зазначено окремо, прим. пер.*).

— Так, тут панель доступу. Цифрова.

— Це вже щось. Дай мені секунду. Я ще не знаю, чи зможу її зламати, але, можливо, зумію витягти пароль з їхньої системи через твій міні.

Я кивнула і стала, схрестивши руки та прислухаючись до шаленого клацання пальців Гейба по клавіатурі й до його зосередженого бурмотіння. Я відчула, як усмішка знову набігає мені на вуста. Цієї миті мені хотілося бути з ним, у нашій вітальні, обхопити ззаду руками його широкий торс і поцілувати в потилицю з підстриженим під нуль чорним волоссям. Я кохала Гейба, кохала в ньому все, але найбільше любила його саме тоді, коли він був з головою занурений у роботу. Не тільки тому, що він здавався мені особливо сексуальним, коли робив те, в чому був неперевершений, а ще й через унікальне відчуття нашого з ним єднання — ми вдвох проти цілого світу.

Що ж, ніде правди діти, часом і одне проти одного. Те, що ми подружжя, не означало, що ми не бували суперниками у професійному плані. Я теж добре робила свою справу. Навіть дуже добре, як на те пішло.

Щоб не марнувати часу, я спробувала ввести 1234. Нічого не відбулося, тільки блимнув червоним датчик. Знизала плечима. Насправді я не очікувала чогось більшого, але завжди варто перевірити найпростіший шлях, перш ніж вдаватися до складнішого. Ввела 4321. Знову нічого. Я не стала ризикувати з третьою спробою, яка іноді передбачає блокування в разі помилки, але мені спало на думку дещо інше. Я знайшла у своєму наплічнику балончик зі стисненим повітрям.

— Як справи, любий? — запитала я Гейба, відкручуючи ковпачок.

— Не блискуче, — пробурмотів він. — Блукаю їхньою системою, але не можу отримати доступу до адміна. Переглядаю їхні імейли — раптом хтось комусь надсилав код.